

Inhoud

Stroepie	9
Bim-Bim	12
Het grote concert	15
De ekster en de zwaluw	19
De wedstrijd	21
Latje	25
Kronkeltje	27
De konijnenkoning	32
De muizenfamilie	37
De muizenfamilie gaat naar de kermis	40
Pappa Piep	43
Pingeltje	49
De spinnetjes	52
Het Berkje en het vogeltje	55
De vosjes	58
Bolletje en de eekhoorn	61
Een motortje op drift	63
Peertje	65
Het poesje met het rode staartje	69
De Robots	72
Wik en Wak	77
De Heks	79
Ribbeltje - een spinnetje	88

Stroepie

Stroepie woonde op een boerderij. Hij had vakantie. Hij lag lui in het gras onder een dikke boom. De lucht was stralend blauw. Met zijn ogen volgde hij een hommeltje die steeds dichterbij kwam. Stroepie sloeg het beestje van zich af, maar het kwam steeds terug. 'Treiterzak', riep hij.

Stroepie had iets olijks over zich, zijn grote ogen keken altijd vragend en zijn blonde strohaartjes stonden rechtop. Daar zag hij een vette kever, hij zocht een stokje en dwong het diertje er langs omhoog te klimmen. Dat was hij gauw moe. Hij verveelde zich. De kersenboom stond in al zijn pracht te lonken met zijn vuurrode vruchten. Ja, daar had hij zijn in, een grote portie zoete kersen. Hij grabbelde zijn nieuwe pet uit het gras en klom, zonder zich te bedenken, de boom in. Harde takjes sloegen hem in het gezicht. Zijn bolle wangetjes werden steeds roder van de inspanning. Zonder dat hij er op bedacht was gleed hij opeens een stuk terug naar beneden, zijn knietjes schraapten pijnlijk langs de ruwe stam. Telkens moest hij met zijn oogjes knipperen doordat er vuil naar beneden dwarrelde. Insecten zoemden om hem heen, hij bleef zich omhoog hijsen.

Op een dikke tak bleef hij zitten, vandaaruit kon hij het dorp in de verte zien, de spits van de kerktoren zinderde in de hitte. Hij zocht de dikste kersen uit en stopte die in zijn mond, wat waren ze sappig! Een vlinder ritselde om hem heen. Stroepie keek hem bewonderend na. Hij zou best een vlinder willen zijn. Stel je voor, nooit naar school! En je hoefde nooit je tanden te poetsen. Alleen maar buitelen in de lucht. Dat zou wat zijn! Daar kwam, nota bene, een hele zwerm spreeuwen aangevlogen. Wat moesten die hier?

Nauwlettend hield hij ze in de gaten. Hun luidruchtig gekwetter irriteerde hem. In korte tijd schrokken ze een massa kersen naar binnen. Stroepie was verbaasd hoe snel dat in zijn werk ging. 'He daar!' riep hij verontwaardigd, 'wat doen jullie?'

Een dikke spreeuw riep: 'Kersen eten!'

'Maar dat mag niet', riep Stroepie, 'dat is onze boom.'

'Jullie boom?' Hij lachte schamper, 'wie zegt dat dit jullie boom is?'

'Ja, kijk maar, hij staat in onze tuin.'

‘Dat wil toch niet zeggen dat het jullie boom is’, hij at rustig verder. ‘Bomen zijn er voor iedereen’, riep hij nog. De spreeuwen wipten van de ene tak op de andere, de lekkerste kersen eruit pikkend.

Stroepie werd kwaad. ‘Willen jullie wel eens maken dat je wegkomt!’ riep hij. De dikke spreeuw keek hem dom aan en liet zich, net als de andere vogels, de kersen goed smaken. Door zoveel brutaliteit wond Stroepie zich danig op en hij begon driftig met de takken te schudden. Dat deerden de vogels niet, kwetterend werd verder gegeten.

‘Zeg weten jullie wel, dat jullie dieven zijn? Veelvraten?’ gilte hij. De vogels bleven onverstoorbaar. Zierend begon Stroepie kersenpitten naar de vogels te schieten, telkens weer en steeds dichterbij. Maar er kwam geen enkele tegenaanval, dat nu juist maakte Stroepie steeds kwader. Hij ging rechtop staan en zich stevig vasthoudend om niet te vallen, schoot hij de zoveelste pit af, vlak naast het oog van de Dikke, zo noemde hij de dikke spreeuw. De Dikke nu was het mooi zat! Hij vloog recht naar Stroepie. Deze was daar niet op bedacht en viel van schrik bijna uit de boom.

‘Zeg Domkop, wil je wel eens ophouden met dat gedoe? Zo dadelijk heb je de hele bende vogels boven op je zitten.’

‘En jij dacht dat ik daar bang voor was?’ Maar de vogel was al weggevlogen, die had wel wat beters te doen dan ruzie maken; kersen eten en zoveel mogelijk. Stroepie was beledigd. Hij een stomkop? Hij werd alsmaar strijdlustiger. ‘Hallo’, riep hij, ‘als je durft kom je terug!’

De vogel kwam. ‘Ik? Een stomkop?’ en hij keek de vogel nijdig aan, ‘weet je wat jij bent? een bal lelijke veren en nog gespikkeld ook. Jullie weten van geen ophouden, alles vernielen en kaalplukken, pluizige slokken, lelijke...’

Hij kwam niet meer uit zijn woorden. ‘Ik zou zeggen, vlieg op, maar je kunt niet eens vliegen, brulaap’, kraste de Dikke met opgezette veren.

Nu was Stroepie pas echt woest en hij zon op wraak. ‘Ik zal jullie wel krijgen’, tierde hij. Hij zou stenen gaan halen, zakken vol. Hij liet zich naar beneden zakken. Opeens voelde hij iets warmes en zachts op zijn wang. Jakkas, wat een stel schijtkonten! Een spreeuw vloog vlak langs hem en trok de pet van zijn hoofd.

‘Terug met die pet! Die is van mij!’ brulde hij.

Bim-Bim

In een groot geheimzinnig bos in een land hier ver vandaan woonde, tussen de wortels van een kromme eik, Bim-Bim. De oude eik stond er al eeuwen, Bim-Bim had er altijd gewoond. Bim-Bim was een kaboutertje, niet zo maar eentje, nee, hij kon toveren! Het opgewekte kereltje was altijd vriendelijk en alle kabouters en dieren in het bos hielden van hem. Hij had veel vriendjes, zijn grootste vrienden waren Zwart-Wit, een prachtige vogel en Velletje, een muisje. Bim-Bim zat, geheel tegen zijn gewoonte in, op de rand van zijn bedje en staarde somber voor zich uit. Af en toe zuchtte hij diep. Wat was er gebeurd? Waarom was hij zo triest? Hij was het toverstokje verloren! Verloren! Hoe was dat mogelijk? Enkele malen was hij het pad bij zijn huisje afgelopen om het te zoeken. Bij de drie berkjes had hij telkens rechts omkeer gemaakt, hij wist het zeker, daar had hij het stokje nog in zijn broekzak gehad. Het was gaan sneeuwen, geruisloos waren de vlokjes uit de hemel gevallen. En koud dat het was geworden! Rillend had hij verder gezocht, de wind was vol venijn onder zijn jasje gekropen, tenslotte had hij het op moeten geven. Peinzend keek hij naar buiten, het kon nog uren sneeuwen, misschien wel dagen. Hij moest het zoeken voorlopig maar vergeten. Er zat niets anders op dan te wachten. De nacht viel geleidelijk in en hij was oh zo moe geworden, daarom kroop hij, geheel ontmoedigd in zijn warme bedje. Net, toen hij ingeslapen was, werd hij gewekt door een harde tik op het raam. Hij wreef zijn oogjes uit, had hij echt iets gehoord? Hij sprong op en liep naar het venster. Daar stond waarachtig Zwart-Wit. Vlug ontgrendelde hij het deurtje, een ijskoude tocht woei door het huisje. 'Fijn dat je er bent Zwart-Wit, maar met dit weer? Is er iets ernstigs gebeurd?' Bezorgd keek hij de vogel aan, zijn eigen ellende was vergeten. 'Ga zitten Bim-Bim, ik heb goed nieuws.' Het kaboutertje begreep er niets van, het moest wel dringend zijn, waarom zou hij anders dit barre winterweer getrotseerd hebben? 'Ben je niet nieuwsgierig Bim-Bim?' Bim-Bim ging er niet op in. 'Je had gemakkelijk kunnen verdwalen, het nieuws had beslist wel kunnen wachten,' 'Mis, vriendje, luister!' Maar Bim-Bim luisterde niet, hij keek bezorgd naar buiten, er had van alles kunnen gebeuren in deze sneeuwstorm. 'Zwart-Wit, luister, ik moet jou eerst iets vertellen.' De vogel legde hem het zwijgen op en sloeg zijn

vleugels om het kaboutertje heen. 'Hier', zei hij en haalde het stokje tevoorschijn. Bim-Bim wist niet wat hij zag. Lag hij nog in zijn bedje te dromen, dit kon niet waar zijn! Zwart-Wit drong aan; 'Pak aan, het is van jou, ik heb het gevonden.' Langzaam kwam Bim-Bim tot het besef dat het echt gebeurde. Een grote blijdschap kwam over hem heen, en meteen vielen alle zorgen van hem af. 'Dank je, dank je', stamelde hij en omhelsde zijn vriend want hij kon niets meer zeggen. Eindelijk vroeg hij; 'Waar en wanneer heb jij het gevonden?' 'Ik vloog over de berkjes, per toeval zag ik het liggen, eerst geloofde ik mijn ogen niet maar het lag er echt, ik wilde je het onmiddellijk terug brengen maar je was niet thuis.' Bim-Bim keek zijn vriend dankbaar aan, 'stel je eens voor wat er gebeurd was als iemand anders het stokje had gevonden.' Zwart-Wit en het kaboutertje keken naar buiten, de sneeuw joeg wild wervelend langs het raam, de wind ging als razend te keer. 'Bim-Bim, ik wil graag blijven, maar het weer dwingt me om nu te gaan, als ik er tenminste nog doorheen kom.' 'Ja, ja', zei het kaboutertje, 'dat is nu het allerbelangrijkste, dat jij veilig thuis komt.' Samen liepen ze naar het deurtje, ze werden bijna omver geblazen. 'Als je thuis bent Zwart-Wit moet je roepen, dan weet ik dat je aangekomen bent.' Ze namen afscheid. Ze zouden elkaar pas weer na de winter zien, als de smeltende sneeuw om het huisje van Bim-Bim zou kolken en vroege bloempjes uit de grond piepten. Het was ijskoud maar Bim-Bim bleef wachten op de roep van Zwart-Wit. Zwart-Wit was nog een keer, als afscheid, kleppend overgevlogen alvorens hij het dal indook en door de wind werd meegevoerd. De miljoenen geruisloos neervallende sneeuwvlokjes leken hem te verslinden. Toen de roep, gedempt, opklonk uit het dal, wist het kaboutertje dat Zwart-Wit veilig thuis was. Versteend van de kou sloot het kaboutertje het deurtje achter zich. In het warme kabouterhuisje zat Velletje. 'Wat fijn dat je er bent, maar hoe ben je door dat gure weer tot hier gekomen?' 'Ik was bijna verdwaald', vertelde Velletje, 'alle paden zijn dik besneeuwd, ik had het geluk dat ik jou zag staan met Zwart-Wit, ik wilde je niet storen en ben maar naar binnen gegaan.' 'Dat heb je heel goed gedaan muisje, je weet, je bent altijd welkom. Je kunt de hele winter hier blijven, er is plaats genoeg. We zullen samen de winterslaap houden, je kunt nu toch niet meer weg.' Ze kropen dicht bij elkaar onder warme dekentjes in het fijne bedje van Bim-Bim. Al gauw sliepen ze. Ze hoorden niets van de sneeuwstorm die om het huisje raasde.

Het grote concert

Het was voorjaar en heel vroeg in de morgen, toen een groep kikkers bij een poel zat. Aarzelend kleurde de morgenzon de lucht, nevelslierten dreven over het land. De kikkers waren hier aangekomen na een lange en gevaarlijke tocht door velden, heide en moeras. Ze waren uit hun woongebied verdreven. Daags daarvoor waren ze opgeschrikt, doordat er enorme hoeveelheden zand in hun sloot was gestort, ze hadden zich nauwelijks kunnen redden en waren op de vlucht geslagen. Als ze nog in hun winterverblijf hadden gezeten had niemand het overleefd.

Ze waren verbijsterd, ze woonden er al hun leven lang. Het jongste kikkertje, dat niet zo vlug weg kon, was zwaar gewond geraakt. Een van de kikkers had hem op de rug genomen en gedurende de hele tocht meegesleept. Gelukkig waren ze nog allemaal bij elkaar en niemand was verder gewond of vermist. Toen gisteravond de duisternis inviel, hadden ze de hoop eigenlijk al opgegeven, ooit nog een plas of sloot te vinden waar ze zouden kunnen wonen.

Nu, bij de poel gezeten, vertelden ze elkaar hoe gelukkig ze waren een nieuw onderkomen te hebben gevonden en het zag er naar uit, dat ze hier zouden kunnen blijven.

Na enkele dagen beseften ze, dat ze hier echt voor goed konden wonen en toen was hun vreugde zo groot, dat ze besloten een groot feest te houden. Ze zaten bij elkaar en overlegden, ze kwaakten zo hard dat het chaotisch werd. Er waren ook zoveel ideeën!

Ten slotte werden er drie kikkers aangesteld om het feest te organiseren. Het waren Grim, Groen en Spring. Een ding wisten ze zeker: het moest een heel groot concert worden. 'We maken midden in de poel een podium van waterlelies', zei Grim.

'Maar eerst moeten we een dirigent vinden', sprak Spring. 'En waar laten we de toeschouwers?'

'Er zullen geen toeschouwers zijn', zei Grim, 'we spelen allemaal mee in het orkest.'

Toen ze op een mooie avond weer bij elkaar zaten om alles te regelen, kwam een hele grote krekkel aanlopen. Zonder een ogenblik te aarzelen keek hij Grim, Groen en Spring aan.

‘Ik heb gehoord’, begon hij, ‘dat jullie een muziek uitvoering gaan geven. Ik bied me aan als dirigent!’ Er viel een lange stilte. Hadden ze dat wel goed gehoord? Een krekel als dirigent! Eigenlijk moesten ze lachen, maar uit beleefdheid deden ze dat niet. ‘Ja, umme... zie je... ‘dat moeten we met elkaar bespreken’, zei Grim onzeker, hij stotterde een beetje. Dat was ook niet niks. Hij kon het zich moeilijk voorstellen. Ten slotte beloofden ze de krekel, die zich Jelp noemde, er over na te denken.

Toen Jelp, daags erna, terugkwam om te horen wat ze besloten hadden, kwam hij meteen en ongevraagd met allerlei ideeën op de proppen. ‘Wat dachten jullie van muggen, die het feest opvrolijken met hun dans, of vuurvlindertjes die voor de verlichting zorgen? Roodborstjes, vinken, meesjes en alle kleurige vogels kunnen door hun aanwezigheid voor de meest bonte versiering zorgen.’

Daar keken Grim, Groen en Spring van op. Aan zoiets hadden ze niet gedacht. Wat leuk eigenlijk! Die krekel toch! Jelp werd meteen, niet alleen als dirigent, maar ook als medeorganisator aangenomen. Wat had die ideeën. Maar hij werd ook steeds eigenwijzer, bijna kregen ze ruzie, het moest ten slotte toch voornamelijk uitgaan van de kikkers. Jelp bond wijselijk in. Nadat alles goed was geregeld werd het feest vastgesteld op de eerste nacht met volle maan.

En toen, eindelijk, was het zover. De vele uitgenodigde dieren zaten om de poel, muggen dansten, en de vuurvlindertjes waren net lampionnetjes. Alle kikkers zaten keurig op hun plaats, ook het kleinste kikkertje, dat gewond was geweest. Ze wachtten ademloos af. Toen Jelp op het podium verscheen, barstte een applaus los. Jelp, heel deftig gekleed, nam zwierig zijn hoge hoed af en boog diep voor het publiek. Waardig en zeer zelfbewust gaf hij een korte tik met het dirigeerstokje en het concert begon! De muziek werd ingezet met veel instrumenten, de drummer roffelde op zijn trom, het was een lawine van klanken. Het feest was plots in volle gang!

De dieren aan de kant raakten in de ban. Een zee van poten en staarten deinsden mee met het ritme van de muziek. Toen het valse licht van de ochtendzons doorbrak en het spektakel langzaam ten einde liep, kwamen steeds meer dieren. Merels zongen mee, duiven koerden,

lijsters zetten in en de mussen tsjilpten vol overgave, een specht sloeg een roffel en insecten gonsden. Plots, alsof er een teken was gegeven, stierven alle klanken weg. Het was een kakofonie van geluiden geweest en de stilte nu, was onwerkelijk. De vuurvliedertjes hadden hun lichtjes gedoofd en de muggen waren uitgedanst. Applaus barstte los! De nachtegaal, in een hoge boom had niet meegezongen. Hij had zich geërgerd, dat was toch geen orkest, dat was lawaai schoppen. Hij had zich steeds meer opgewonden en zelfs neergekeken op dat 'gedoe'. Maar nu was hij van gedachten veranderd en wilde zelfs optreden. Hij vloog naar het podium en terwijl het applaus voortduurde nam hij de plaats in van de krekel. Hij boog en begon vol overgave te zingen. De heldere zuivere tonen trilden, rolden door de lucht en stegen hoger en hoger! Puur en zuiver. Het was overweldigend!

De dieren raakten in vervoering. Alle dieren uit de verre omtrek kwamen luisteren, zelfs herten, reeën en eekhoorntjes. Toen het lied van de nachtegaal ten einde liep, keerden allen tot de werkelijkheid terug. Er barstte een oorverdovend applaus los, het zwol aan tot ongekende hoogte, het droeg over velden en bossen, het steeg tot in de hemel. Er kwam geen einde aan. De nachtegaal kreeg een groot compliment van de kikkers, Grim, Groen en Spring feliciteerden elkaar, ze waren opgetogen dat alles zo goed verlopen was en ze zochten Jelp om hem te danken voor zijn geweldig optreden. Maar Jelp was onvindbaar, ze bleven zoeken, echter zonder resultaat. De kikkers begrepen er niets van. Uiteindelijk staakten ze het zoeken. Jelp was onverwacht gekomen en ook weer onverwacht verdwenen! Dat vonden ze heel erg. Maar ze moesten er in berusten.

Het is al honderden jaren geleden en nog steeds hoor je in de zomer elke morgen, nog voor de zon opkomt om de aarde met haar stralen te verwarmen, het concert

De ekster en de zwaluw

Bang voor niets of niemand stapte hij over het erf. De ekster! Hij had prachtige kleuren: diepzwart, sneeuwwit en blauwgroen. Zijn staart was koninklijk. Af en toe wipte de vogel even op. Dit hier was zijn domein, hij kwam hier vaak.

Vandaag had hij, vanuit een hoge boom, iets opgemerkt in de schuur. De poort van de schuur stond wagenwijd open en wat hij had gezien schitterde fel in de zonneschijn. Hij was dol op alles wat blonk en dat probeerde hij dan ook altijd te stelen. Wat hij nu dacht te zien, wilde hij hoe dan ook hebben. De zon stond hoog aan de hemel, het was vreselijk warm. Hij vloog naar het dak van de boerderij en hield vanuit de dakgoot de schuur goed in de gaten. Voor de open poort lagen twee dikke poezen lui uitgestrekt te slapen, of ze deden alsof ze sliepen, dat wist je nooit zeker! Dat was erg jammer dat bemoeilijkte immers zijn plannetje om naar binnen te vliegen en te pakken wat hij wou.

Al denkend hoe dit probleem op te lossen vloog hij een eindje op en streek weer neer. En daar opeens vloog hij, brutaal over de poezen heen de poort door. Een poes sliep gewoon verder en de andere zette haar haren overeind maar deed niets. Ziezo, hij was binnen. Niks aan! Helemaal niet op zijn gemak vloog hij rond totdat hij het durfde naar de nok van de schuur te vliegen. Vanaf een dikke vuile balk keek hij omlaag, zoekend naar wat hij zocht. En toen, nee.... de poort schoof dicht. Hij zat gevangen! Hij krijste van angst, wat ook stom om naar binnen te vliegen. En wat was het hier warm, veel warmer nog dan buiten. Hij moest op zoek naar een uitgang, ergens zou er toch wel een uitgang zijn? Hij scharrelde rond, zocht overal, maar geen ontsnappen mogelijk.

Nu kreeg hij het te kwaad, hij begon te gillen en schopte een hoop lawaai, schoof vervolgens met zijn snavel krassend langs een raampje dat potdicht zat en potdicht bleef. Het enige waar hij aan dacht was: hier moet ik weg. Verlangend keek hij door een smerig ruitje naar buiten. 'Eruit, ik wil eruit!' schreeuwde hij opgewonden.

'Zeg, waar ben jij zo bang voor? Die poort gaat heus wel weer open.'

'Ik wil nu, nu naar buiten!' schreeuwde de ekster.

De paniek sloeg toe, hij klapperde hevig met zijn vleugels. Toen drong het pas tot hem door